

Zitting 1975-1976

13 816

IAO-Verdrag betreffende de accommodatie aan boord van vissersschepen; Genève, 21 juni 1966

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 24 februari 1976. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 25 maart 1976.

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 21 februari 1976

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Franse tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het op 21 juni 1966 te Genève tot stand gekomen IAO-Verdrag nr. 126 betreffende de accommodatie aan boord van vissersschepen, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar vijftigste zitting (Trb. 1968, 129).¹

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
M. van der Stoep

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage van de leden

TOELICHTENDE NOTA

Verdrag nr. 126 beoogt de bemanningen aan boord van vissersschepen een zo goed mogelijk verblijf aan boord te waarborgen. Het verdrag is van toepassing op alle mechanisch voortgestuwde zeeschepen van meer dan 75 ton die de zeevisserij beoefenen en kan ook worden toegepast op vaartuigen van 25 tot 75 ton, indien de bevoegde autoriteit, na overleg met de organisaties van reders en werknemers, oordeelt dat dit redelijk en mogelijk is. In overleg met het bedrijfsleven kan ook de lengte van het schip in plaats van de tonnage als criterium worden genomen. De leden 5, 6 en 7 van artikel 1 bevatten bepalingen betreffende gevallen waarin het verdrag geheel of gedeeltelijk niet van toepassing is respectievelijk van welk deel van het verdrag in bepaalde omstandigheden ten aanzien van elk schip kan worden afgeweken.

Het verdrag regelt de controle op de verblijven van de bemanning en stelt eisen vast, waaraan de bemanningsverblijven dienen te voldoen. De uitwerking van de richtlijnen, door het verdrag gegeven, wordt aan de nationale autoriteiten overgelaten. De bepalingen van dit verdrag zijn voor een deel reeds opgenomen in het Schepelingenbesluit, hoofdstuk VII (besluit van 15 mei 1937, Stb. 242, laatstelijk gewijzigd bij besluit van 5 juni 1975, Stb. 327). Een nadere wijziging van het Schepelingenbesluit ten einde dit geheel aan het verdrag aan te passen is tot stand gekomen bij Koninklijk besluit van 5 juni 1975, Stb. 327. In beginsel is het verdrag van toepassing op schepen waarvan de kiel wordt gelegd na het in werking treden van het verdrag voor het gebied van registratie van het schip. Voor bestaande schepen die niet aan de norm van het verdrag voldoen, kan, onder bepaalde omstandigheden, door de nationale autoriteiten het aanbrengen van veranderingen worden verlangd (art. 17).

De goedkeuring wordt alleen gevraagd voor Nederland.

Voor de Nederlandse Antillen wordt medegelding niet wenselijk geacht omdat de lokale vissersschepen kleiner zijn dan 25 ton en zodoende niet onder de bepalingen van het verdrag vallen.

De Minister van Sociale Zaken,
J. Boersma

De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,
M.H.M. van Hulten

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
L.J. Brinkhorst